

Bilag til Forsl. t. L. om Afløsning af Arvefæsteafgifter til Statskassen m. m.

af 1688 paalignede Skat af det saakaldte Fiskestade- eller Fiskerihartkorn. — Samtlige nuværende, *faste Afgifter* af det *nævnte Fiskestadehartkorn* ere dernæst ogsaa af ren Skattekarakter, idet de nemlig ifølge Loven af 20. Juni 1850 have afløst — med nøjagtig samme Beløb — de sidst svarede Skatter af Fiskestadehartkornet, jvfr. ligledes ovenfor Side 309—312.

Da nærværende Kommission havde Formodning om, at de ovennævnte Fiskestader m. m. eller det til de vedkommende Ejendomme, der tidligere vare skyldsatte for Fiskestadehartkorn, knyttede Fiskeri efter Ejendomsskyldens Indførelse var blevet betragtet som et til saadant Skattepaalæg tjenligt Objekt, har Kommissionen i denne Henseende udbedt sig de fornødne Oplysninger hos Overskyldraadet og af dettes Svar faaet sin Formodning bekræftet. — Overskyldraadet meddeler i Skrivelse af 13. Marts 1909, at det »er af den Anskuelse, at der ved Ansættelsen til Ejendomsskyld af en fast Ejendoms Værdi maa tages Hensyn til de til Besiddelsen af Ejendommen knyttede Fiskerirettigheder, ligesom overhovedet til den Adgang til Fiskeri, som Ejendommen maatte frembyde og som kan antages at ville have Betydning ved Køb og Salg af Ejendommen. Som en Følge heraf maa de til Udøvelsen af Fiskeriet paa Ejendommen værende Indretninger i Overensstemmelse med de almindelig fulgte Regler behandles som Tilbehør til den faste Ejendom, saaledes ogsaa Fiske- og Aalegaard, og for saa vidt de sidste ikke høre til nogen anden Ejendom, men ere selvstændige Ejendoms-genstande, har man antaget, at de ville være at ansætte til Ejendomsskyld som selvstændige Ejendomme«. Overskyldraadet tilføjer dernæst, at det er bekendt med, »at Skattedepartementet i Anledning af en Forespørgsel fra vedkommende Vurderingsformand angaaende Vurderingen af Frisenvold Fiskegaard har udtalt, at den vil være at vurdere med alt dens Tilliggende og Tilbehør og alle dertil knyttede Rettigheder og Beføjelser.«

I Henhold til de nu citerede Regler ville langt de fleste af de ovennævnte Fiskerirettigheder kunne behæftes med Ejendomsskyld. Naar man overhovedet beskatter »den Adgang til Fiskeri, som Ejendommen maatte frembyde og som kan antages at ville have Betydning for Køb og Salg af Ejendommen«, ville formentlig alle de Ejendomme, der nu svare de faste Udgifter i Stedet for de tidligere Skatter af Fiskestadehartkornet, kunne rammes af dette Skattepaalæg, jvfr. den Omstændighed, at Fiskeriet ved Frisenvold Fiskegaard, hvoraf Randers Amtstue ifølge det ovenfor Side 311 bemærkede opkræver en saadan, fast Afgift, udtrykkelig er nævnt som et Skatteobjekt i Overskyldraadets Skrivelse. Ligesaa ville formentlig ogsaa mange af Bundgarnsstaderne og flere af de endnu bestaaende, afgiftspligtige Vaadrætssteder i Limfjorden være i det samme Tilfælde. — Nægtes kan det da ikke, at der nu i alle disse Tilfælde vil blive Tale om en dobbelt Beskatning, nemlig dels gennem de gamle, faste Afgifter, dels gennem Ejendomsskylden, og Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 § 1, III Stk., indeholder da formentlig Hjemmel til et Bortfald af alle disse, faste Afgifter.

Med Hensyn til de Vaadrætssteder, der ikke ejes i Forbindelse med nogen fast Ejendom, samt de Bundgarnsstader, der ere i det samme Tilfælde og tillige kun maatte »eksistere paa Papiret«, idet de ikke længere ere synlige som saadanne, bemærkes, at Fiskeriet ifølge de ovennævnte Regler ikke kan behæftes med Ejendomsskyld i disse Tilfælde. Men *da* de faste Afgifter af Bundgarnsstaderne ifølge de af Administrationen tidligere fulgte Regler dog bl. a. ville kunne føres til Afgang, for saa vidt som Staderne maatte blive faktisk upaaviselige, *da* det vistnok ifølge det om Vaadrætsstederne (i Finansministeriet) oplyste kan siges, at disse i Nutiden ere ganske værdiløse, og *da* det endelig kan tænkes vanskeligt i mange Tilfælde at udskille de heromhandlede Afgifter af Bundgarnsstader fra de ovennævnte, der kunne